

BURKUS VALÉRIA

VILÁGÍTÓTORONY

(Regényrészlet)

Bepo állta szavát.

Mire a sziklához értem, ő már ott volt és számomra is hozott egy nylonzsineget.

— Arra kell ügyelned, hogy jól vedd be, nehogy a sziklába akadjon. Ott, abban a mélységben sok a hal.

Sehogy se ment. A horog kétszer is beleakadt a kövek közé, alig bírtuk kiszabadítani. Beleizzadtam, míg végül az én zsinegem végér is ott ficáncolt egy halacska.

Egész délután halásztunk Bepóval. Szép neve van. Olaszos, mer azon a vidéken, ahonnan származik, mindenki beszél olaszul és a lakosság nagy részének olaszos neve van.

Aztán beültünk a csónakba és körülevetjük a sziklát. Messzirő integettem a strand felé, de barátaimat sehol sem láttam. Kezemből tölcserít formáltam és hangosan kiáltoztam. Ott lesznek valahol a narancsszínű napernyő környékén. Annak tövében hagyjuk rendszerin ruháinkat. De hiába kiáltoztam, senki sem integetett vissza... Igaz a szél a part felől fújdogál, nem is szél ez, csak olyan szellőcske, de épp elég ahhoz, hogy elfújja az ember hangját. Biztosan azért nem hallják. Vagy el vannak foglalva. Egymással. Meg a lányokkal. Akkor pedig én kiabálhatok: se látnak, se hallanak. Észre sem veszik tán, hogy nem vagyok közöttük...

Jasi nem sokat törődik velünk. Rendszerint kissé távolabb napozik, s amióta a vendéglő pincérei között felfedezte egy földijét, majd nem mindig a teraszon tartózkodik. Jóformán csak az étkezéseknél találkozzunk. De ez érthető is, Jasi sokkal idősebb nálunk, unhatja a mihályuléseinket. Délutánonként meg felöltözik és megy.

— Bemegyek a városba — mondja könnyedén és meg sem kérdezi, nem akar-e valaki vele menni. El sem tudom képzelni, mi örömet lehet valakinek abban, hogy egyedül begyalogoljon a városba és aztán egyedül visszajöjjön. Az ő helyében én biztosan magammal hívnél valakit, feltéve persze, ha az lenne a hobbym, hogy a várost járjam mint ő. És gyanakodtam: mit keres minduntalan a városban?

Eleinte arra gyanakodtam, hogy Jasinak dugesz pénze van, azért jár a városba, hogy valami finom nyaláncsággal pótolja a napkosztot. Elmondtam a gyanúmat a fiúknak, de ők csak a vállukat vontatták: miért ne?! Jasi becsületesen befizette a részét, még többet is adott, mint mi... ha ezenkívül még van pénze — az ő dolga. Az csinál vele, amit akar. Nem a miénket fogyasztja.

Belenyugodtunk hát, és ettől kezdve természetesnek tartottuk magányos sétáit.

Biztosan most is ott üldögél a teraszon. De Oké meg Imi miért nem vesznek észre? Nagyon rosszul esett, de Bepo előtt nem akartam mutatni.

— Biztosan beszélgetnek — mondtam egykedvűen és körülnéztem. A távolban megcsillant egy napsugár a világítótorony reflektorán.

— Voltál már ott? — intettem a torony felé.

Bepo bólintott.

— Nagyon messze lehet — méregettem a távolságot —, odáig tán nem is győznél evezni.

— Ugyan, semmi az — tiltakozott fitymálva. — Ha akarsz, téged is elviszlek.

Hűvösödött. Bepo hosszú ujjú pulóverébe bújt, és kérdően nézett rám.

— Akarsz?

Méregettem a távolságot. Mennyi idő alatt járhatnánk meg? Senki sem tudtam megállapítani, még megközelítőleg sem. A tenger nagyon csalóka. Lehet, hogy csak félórai járás, de az is lehet, hogy több órán át kell eveznünk.

— Nem mersz? — értette félre habozásomat.

— Dehogynem!

Hirtelen határoztam. Gyerünk! És ha későn érek haza — annyi baj legyen. Úgysem veszik észre. S ha igen, annál jobb. Legalább agódnak egy kicsit. Úgyis önmagukkal vannak mindig elfoglalva. Önző sutyák. Amióta itt vagyunk, alig voltunk együtt. Azt reméltem, hogy majd a bevásárlások alatt jól kicsavarogjuk magunkat, mi hárman, ahogy régen szoktuk. De a lányok már az első napon kijelentették, hogy ők is velünk jönnek... És ezek a maflák tiltakozás helyett csak hallgattak, és közönyös arckifejezésük mögött felcsillanó szemük egyáltalán nem azt mutatta, mintha haragudnának ezért. Hát csak menjenek. Örüljenek. Én majd nélkülük is boldogulok.

— Várj, megyek a ruhámért! — mondtam Bepónak, amikor visszaértünk a sziklákhöz.

Senki sem látott, amikor partra szálltam.

Karomon ott csillogott megint a halfüzér. A halak közül hetet én fogtam. Gondoltam odaadom nekik, de seholy sem láttam őket. Jasi sem volt a teraszon.

Annyi baj legyen!

Felbaktattam a sátorhoz. A halakat az egyik tálba tettem, a másikkal lefedtem, és visszahelyeztem a nagy edényes dobozba. Egy papírszeletre ráírtam: HOZTAM HALAT! A DOBOZBAN VAN! Aztán még odaírtam: JÓ ÉTVÁGYAT!

Sehol egy rohadt gombostű. Dühösen kutattam át a lányok táskáit, aztán Rita varródobozából kivettem az egyetlen varrótűt és azzal tűztem a cédulát a sátorlapra.

Belebújtam tréningruhamba. Jólesett a meleg, mert kint a tengeren elég hűvös volt már. Összegöngyöltem a plédemet és azt is magammal vittem.

Leereszkedtem a sziklás partra, ami nem is volt olyan könnyű, mert a pléd akadályozott az ugrásokban, a sziklák meg jó messzire voltak egymástól... Végre megláttam Bepót. A sziklán hasalt és a vizet figyelte.

— Hahó! — kiáltottam messziről.

— Sikerült? — Bepo felállt és néhány lépést elém jött.

Nem tudtam, mire érti, de boldogan integettem. Utóvégre sikerült ideérnem, és az is valami. Most már annak is örültem, hogy nem találkoztam velük. Legalább nem kellett válaszolgatnom kérdéseikre, és így érdekesebb is. Izgalmasabb.

— Egy obornyacsát fedeztem fel itt alattunk — mutatott Bepo a szikla tövébe. — Úgy látszik, itt van a tanyája.

— Nem tudom, mi az — mondtam.

Csodálkozva nézett rám.

— Csápjai vannak és ronda feje.

— Polip.

— Az, az. Holnap majd kifüstöljük a drágalátost — mondta, s én bólogattam, bár fogalmam sem volt róla, hogyan kell a polipokat kifüstölni.

Beszálltunk a csónakba.

— Először te evezel — jelentette ki Bepo a nadrárgját húzva.

Az evezőkhöz ültem és megmarkoltam a lapátok sima nyelét. Bepo nevetett, mert az evezőket, túlságosan mélyen merítettem meg. Amikor meg vissza akartam őket húzni, a víz nem engedte. Kínlódva próbálgattam újra. Sehogy sem ment, pedig olyan egyszerűnek rémlik, amikor más evez.

— Ne engedd olyan mélyre! — utasított Bepo. — Visszafelé pedig egészen emeld ki a vízből.

Megpróbáltam. Néhány suta evezőcsapás... majd egyszerre éreztem, hogy megfogtam az ütemet. A csónak lassan elindult a megcélzott irányba. Ez az irány egyelőre még nem a világitótorony volt, mert csak úgy találomra mentem és fogalmam sem volt róla, mit kellene tennem, hogy toronyiránt forduljon a csónak.

Bepo leült velem szemben a csónak farába és egy rövid nyelvű lapátszerű evezővel irányította a csónakot.

— Így. Most tartsd ezt az irányt — mondta, s én erélyesen mártogattam az evezőket. A jobb karom azonban, erősebb lehetett, mert a csónak megint irányt változtatott. Bepo újra egyenesbe terelte és figyelte, ahogy lassan kezdtem rájönni, mit hogyan is kell csinálnom.

— Nem sokat ér az, ha az embernek mindent a szájába rágnak... Jobb, ha magad jössz rá — mondta, s én igazat adtam neki.

Jólesett az evezés. Már az elején kibújtam a tréningruhám felső részéből; alaposan kimelegedtem. Csak atlétatrikóm maradt rajtam, de így is melegem volt.

Az evezők ütemesen loccsantak a csónak két oldalán. Néha még el-eltévesztettem az ütemet, ilyenkor a csónak billent egyet, de aztán megint minden ment, mint a karikacsapás.

Az öböl már jó messzire volt tőlünk. Hang már nem ért el hozzánk, de a lenyugvó nap sugaraiban felvillantak a távolban a színes napernyők, meg a tarka fürdőtrikók... Ők is ott lehetnek valahol — gondoltam. Oké biztosan húgom körül idétlenkedik, Imi meg Terit szédíti ócska meséivel... Vagy halacskáznak. Bár halacskázni úgy jó, ha minél többen vagyunk, de nekik biztosan így is jó. Nem is hiányzom nekik...

Mélyet sóhajtottam, és mélyebbre süllyesztettem az evezőket a sötétkék vízbe.

Bepo rám nézett.

— Estére visszaérünk — mondta megnyugtatóan.

— Nem érdekel! — húztam össze a szemöldökömet. — És ha nem érünk vissza! Annyi baj legyen!

Már vagy fél órája eveztem. Nem akartam megnézni a karórámat, nehogy Bepo félremagyarázza. Azt hinné, hogy elfáradtam és azért nézem az órát. Figyeltem inkább, mit mesél:

— Tavaly volt egy olasz barátom. Olaszul is tudok — tette hozzá. -- Itt nyaraltak a campingben. Jó haver volt, mindig együtt voltunk. Azt hiszem, Tonino szülei örültek is barátságunknak, legalább békén hagyta őket... Amikor elmentek, hívtak, hogy látogassam meg őket Olaszországban...

Legyintett.

— Mintha az olyan egyszerű volna... Látogassam meg...

— Az idén nem jöttek?

Bepo a fejét rázta.

— Írt Görögországból. Oda mentek az idén. Visszafelé erre jönnek, találkozni akar velem...

Elhallgatott.

— Ott a sziklán... amikor találkoztunk, órá vártál?

— Nem, nem — mondta Bepo gyorsan. — Nem vártam. De Tonino tudja, hol szoktam horgászni. Ha megérkezik, odajön...

— Lehet, hogy már haza is mentek, más úton.

Nem tudom, miért mondtam ezt, de hirtelen úgy éreztem, olyat kell mondanom, ami rosszul esik neki. Bántani akartam, mert szavaiból kiéreztem, hogy akkor a sziklán valóban Toninót várta. És talán sajnálja is, hogy helyettem most nem Tonino ül a csónakban...

— Még nem mentek haza — mondta Bepo szárazon. — Na, add most ide — tette hozzá váratlanul, és a csónak peremébe kapaszkodva elindult felém.

Tiltakoztam. Még bírom, nem fáradtam el. De azért titokban örültem, hogy átvette az evezőket. Ha minden nap eveznék, mint ő — gondoltam —, akkor nekem is jobb erőnlétem lenne.

— Tonino volt a világtóronynál? — kérdeztem váratlanul.

Bepo a fejét rázta, s én megkönnyebültem, hogy olasz barátj egyszer sem vitte magával.

Az öböl már alig látszott, a távolság a csónak és a torony között mintha mégsem csökkent volna. Magamra húztam tréningruhám mert a tenger felől megcsapott a hűvös levegő.

Bepo gyakorlott mozdulatokkal evezett.

— Nem szidnak össze, ha későn érsz haza? — kérdeztem.

— Ugyan — vonta fel a vállát. — Akkor érek haza, amikor akarok!

— Nekem kilencre mindig otthon kell lennem.

— Észre sem veszik, mikor érek haza. Van úgy, hogy vacsoránélkül fekszem le. Anyám a nyaraló vendégekkel bajlódik, az egész lakásunk ki van adva...

Irigykedve néztem rá: de jó is lehet neki! Egész nyáron azt csinál amit akar, oda megy, ahova akar, akkor megy haza, amikor jóles neki...

— De jó neked! — mondtam őszinte csodálattal.

— Fenét — mondta rosszkedvűen, és sokáig hallgatott.

Lassan alkonyodott. A távolban felvillant egy-egy fény, s az ég is megjelentek az első csillagok. Körülöttünk, amerre csak néztünk kékség. Kék víz jobbról, kék víz balról, előlről és hátulról is. Meg fe az égbolt is kékllett. Aztán az előttünk levő kékség lassan keskenyede közeledtünk.

— Az öreg Jakov morcos ember — figyelmeztetett Bepo. — Ne hogy megijedj, ha összeszid bennünket...

— Ki az a Jakov? — kérdeztem, de mire kimondtam, már tudtam hogy már megint előbb járt a szám, mint az eszem. Bepo is úgy gondolta, mert nem is válaszolt a kérdésemre.

Szeretek logikusan gondolkozni. Erre büszke vagyok. A vaslógám a másik percben azt mondta: egy világítótorony felé közeledünk ahol valószínűleg csak egy ember él, a torony őre. Ha tehát Bepo bizonyos Jakovot emleget, az nem lehet más, mint a toronyőr.

A világítótorony bejárata tőlünk jobbra esett. Bepo balfelé kormányozta a csónakot, a kiálló sziklák közé. Onnan néztük a parán kikötőt, melyben egy fekete bárkán kívül még egy piros-fehér motocsónak is himbálódzott.

— Úgy látszik, Jakovnak vendége van — mondta Bepo suttogva — Meglessük őket. Mindig jön hozzá valaki. Kíváncsiságból. A külföldieknek nagy élmény ez, s az öreg is jól jár. Nem unatkozik, aztán mi a vendégek sosem jönnek üres kézzel... egy-egy üveg ital, néhány papli cigaretta...

Mélyebben hatoltunk a sziklák közé, s én borzongva néztem a zómoszattal benőtt, ormótlan szirteket.

— Nézd csak, ott! — mutattam egy sötét üreg felé. — Az mi?

— Barlang — súgta Bepo felém sem fordulva. A kikötőt figyelte ahonnan most hangok szűrődtek felénk.

Egy fiatal nő és egy férfi jött lefelé a parton. Mögöttük, kissé hátrább, egy matróztrikós ember baktatott, nyomában tarka kutyával.

A vendégek beszálltak a motorcsónakba, benyújtották, majd az elinduló járműből integettek a parton maradt öreg felé.

— Ez Jakov — súgta Bepo.

De hiába fogta halkra a szavát, mert a kutya hirtelen megállt, fülét hegyezte. Aztán otthagya gazdáját, és csaholva felénk szaladt.

— Na, mi lesz Sarko — kiáltott utána gazdája. — Mit fedeztél el már megint? Újabb vendégek talán? . . .

Bepo megadóan evezett elő a sziklák mögül.

— Mit bújkáltok ott, haszontalan kölykei?! — kiáltott felénk az öreg.

— Látod. Ugye mondtam!

Arra gondoltam, hogy ha nem bújtunk volna el, akkor talán Jakov apó sem haragudna, de nem akartam mondani Bepónak, nehogy őt is neharagítsam.

Beevezünk az öbölbe. Bepo kidobta a kötelet, majd ügyesen utánaugrott. A kötelet a cövek köré csavarta, amelyhez az előbb még a motorcsónak volt erősítve, majd az öreg felé szaladt.

Csodálkoztam, miért szalad oda, ha fél tőle, de ekkor Bepo felém ordult és futtában visszakiáltotta:

— Elfelejtettem mondani: az öreg Jakov — a nagyapám.

Leesett állal néztem végig nem mindennapi találkozásukat.

Bepo megállt három lépésre az öregtől, és szétvetette a lábát. A kutya boldog csaholással szaladt hozzá. Az öreg vele szemben állt, úgy mint ő, szétvetett lábakkal. Méregették egymást, mint szorítóban a bírósók, aztán egy láthatatlan jelre előreléptek és kezet fogtak. De nem akármilyen kézfogás volt ez. Jobb lábuk külső felét egymásnak szorították és szabályos erőpróba következett . . .

Otthon, játék közben mi is így mérjük össze az erónket a fiúkkal, de nem is gondoltam, hogy felnőttek is kaphatók ilyesmire. Bepo megszóította izmait, s nagyapja nyakán is megdagadtak az erek. Mindkettő zemében öröm csillogott, míg viaskodva igyekeztek kibillenteni egymást az egyensúlyból. Aztán az öreg egy erősebb mozdulatára Bepo zandálos lába eltántorodott az ormótlan bakancs mellől, s akkor ők egyetlen viharosan megölelték egymást. Jakov apó Bepo hátát veregette gyengéden, a kutya meg vidáman ugrándozott lábuknál.

— Hol vagy, te lókötő? Egy hete már felém se néztél . . . — berzenkedett az öreg, aztán bütykös ujjával felém bökött: — Hát ez meg ki fia?

— Barátom. Itt nyaralnak a táborban . . .

Közben én is kiugrottam a partra és elindultam feléjük. Bepo nagyapja felém nyújtotta a kezét.

Most rajtam a sor! — gondoltam ijedten, de az öreg csak megszorította a kezemet, a másikkal meg megveregette a vállamat. Nagy, őrdes tenyerében szinte elveszett a kezem.

— Na gyertek — mondta. — Bemegyünk.

Távolról egy ilyen világítótoronyról az ember el sem képzei, hogy lakni is lehet benne. Hajórol már láttam közelről is, de azért nem hittem volna, hogy ennyi hely van körülötte. A sziklák között jól elújcsakáznék, a torony tövében meg akár kerékpárversenyt is lehetne rendezni.

Felkapaszkodtunk a korhadt lépcsőkön a lakószobába. Egy asztal mellett két, háziszóttessel letakart lóca állt, a sarokban meg egy kis villanytűzhely. Leültünk a lócára. Jakov apó két nagy bögrét vett le a falipolcra. Valahonnan egy zománcozott köcsög került elő; az öreg a bögréket megtöltötte tejjel, aztán egy tányér juhtúrót tett mellé a barna viaszosvászonnal letakart asztalra, néhány zöldpaprikát és egy fehér ruhába csavart kenyeret. Nem vekni volt, hanem olyan, amilyet falun sütnék: kerek s a héja koromfekete.

— Anyád mit csinál? — kérdezte unokáját, és két nagy karéjt kanyarított a kenyérből. Mindkettőről levágta az égett héját, és oda vetette a vizsla szemekkel figyelő kutyának, mintha csak tudta volna, hogy nem szeretem az égett kenyérhéját. Anyuék kiskoromban mindig becsaptak, hogy pirospozsgás lesz tőle az arcom. Egy ideig el is hittem, és szorgalmasan rágcsáltam a kesernyés égett héját, de aztán, hogy a tükörben semmi eredményt nem láttam, abbahagytam.

— Dolgozik — válaszolt a kérdésre teli szájjal Bepo.

— Tele a ház, mint mindig?

— Ūhüm — bólintott szőke barátom, és belekortyolt a tejesbögrébe. — Mos, főz, takarít, vasal — aztán újra mindent előlről... Bár csak már vége lenne a nyárnak!

— De te segítesz neki!

Az öreg ezt nem kérdezte, hanem kijelentette, mint a világ legtermészetesebb dolgát.

— Amit tudok. Bevásárlók, meg a takarításnál is ott vagyok...

— mondta Bepo egykedvűen.

Az öreg leült velünk szemben és kedvtelve nézte, hogy tüntetjük el a túró a tányérról, és hogy ürítjük ki a bögréket. Szeme épp olyan volt, mint unokájáé, csak sok apró ránc volt körülötte. Arcába a nap, szél meg az évek mély barázdákat véstek, de tekintete fiatalos volt, mozdulatai rugalmasak maradtak. Ha nincsenek arcán a ráncok, s a haja nem hóféhér, inkább Bepo apjának, mint nagyapjának nézném.

Vacsora után, kis csigalépcsőn felmentünk a toronyba. Messzire el lehetett látni. Az egyik oldalán a nyílt tenger sötétlett. A vízen néha lágy szellő suhant át, s ilyenkor a hold fénye úgy sziporkázott rajta, mintha csokoládéról lebontott, összegyűrt ezüstpapír lenne. A parton meg ezernyi csillagocska ragyogott.

— Ott van a tábor — mutatott Bepo a távolba. — Ott meg a város. Ahol az a sok fény ragyog.

Jobbra fordítottam a fejemet, s megpillantottam, amit kerestem: a kis kivilágított félszigetet... mögötte a ragyogó hotellel.

Sokáig báméskodtunk, majd Jakov apó felkiáltott, hogy most már elég volt, mindjárt holnap lesz, és aludni is kellene.

Az órára néztem. Tizenegy elmúlt.

— Itt alhattok mindketten — mondta Bepo nagyapja, amikor visszamentünk hozzá. — Anyád tudja, hogy itt vagy?

Bepo bólintott.

— De az enyimek... nem tudják — mondtam tétován.

— Persze. Vissza kell mennünk — mondta Bepo határozottan, aztán körülszimatolt a szobában: — Valamit azért még ennék. Megéheztem...

Nagyapja hangosan nevetett:

— Az evezéshez bizony kondíció kell — mondta, és szedte elő az ételt. — Na egyetek gyorsan, aztán majd elkísérlek benneteket egy darabon.

Másodszor is megvacsoráztunk. Jakov apó egyre csak töltötte a lejet a bögréinkbe:

— Igyatok csak, igyatok. Velem ne törődjeteK. Gondoskodik rólam Eufemia — mondogatta vidáman.

Eufemia? — néztem nagyot, mert eddig Jakov apón kívül egyetlen élőlényt sem láttam. De Bepo megmagyarázta, hogy Eufemia nagyapó kecskéje.

— Nem is vetted észre, hogy kecsketejet iszol? — kérdezte nevetve, és én csak azt válaszolhattam erre, hogy nem tudom, mit ittam, de nagyon jóízű volt. Nekem nagyon ízlett.

A két csónak egymás mellett haladt. Megint én eveztem, de most sokkal nehezebben ment, mint délután. A tenyerem sajgott, s a karomat is nehezen emeltem... Úgy látszik, izomlázat kaptam.

Bepo nagyapjával beszélgetett a vízen át. Aztán csend lett, csak halk csobbanások hallatszottak, amint egy-egy hal a magasba vetette magát. Nagy nyugalom borult a tengerre... Aztán néhány csónak tűnt fel a közelben. A csónakok orrán erős fényforrás, mely nagy körben bevilágította a vizet. A lámpák mögött sötét alakok mozogtak. Egy-egy elnyújtott kiáltás hallatszott az éjszakában... A hangokat úgy hallottuk, mintha egészen közel hozzánk beszéltek volna, pedig elég távol lehettek még tőlünk...

— Éjjeli halászok — mondta Bepo feleslegesen, mert magam is kitaláltam. — Most már visszamehetsz Jakov — tette hozzá. — Nem vagyunk egyedül.

Az öreg morgott valamit, aztán evezőjével megfordította csónakját.

— Gyertek máskor is! — kiáltott felénk, s evezni kezdett a világitótorony felé.

Helyet cseréltünk. Most Bepo evezett.

Majd leragadt a szemem, pedig a levegő hűvös volt. Most örültem csak, hogy magammal hoztam a takarót; jól becsavartam magam, és a csónak végébe kuporodtam. A csónak egyenletes mozgása félálomba ringatott.

De Bepo nem hagyott aludni. Egyre beszélt hozzám, s ha nem feleltem kérdésére, lefröcskölt. Ettől aztán felmérgeyedtem, és kimen az álom a szememből.

Vajon mi vár rám otthon, illetve a táborban? Észre vették-e, hogy eltűntem? Hát persze, hogy észrevették, de vajon aggódtak-e? Nem volt tölem rendes dolog, hogy így mentem el — ébredezett bennem a lelkiismeret. De a halból tudhatták, hogy Bepóval vagyok és... Főlős leges aggódnom... Egészen biztosan lefeküdtek és nyugodtan alszanak már... Az utóbbi időben sokszor bebizonyították, hogy nem sokat tőrdnek velem... Ott vagyok, vagy sem — nekik az teljesen mindegy...

— Jakov nagyon érdekes ember.

Bepo hangja kizökkentett töprengésemből.

— Mért nem mondtad, hogy a nagyapádhoz megyünk?

Bepo kuncogott.

— Így érdekesebb volt.

— Neked! — mondtam ásitva. — De az igazat megvallva, neken is érdekes volt. Különösen az az erőpróba. Már azt hittem, velem is megcsinálja...

— Fogadás. Fogadásból csináljuk... Jakovnak van egy klassz halászfelszerelése. Olyan igazi... de azt mondja, nem vagyok még elég erős hozzá... Pedig nagyon fáj rá a fogam... Egyszer nagyon nyag gattam érte, de ő csak hajtogatta, hogy gyenge vagyok... Megdühösödtem, és azt mondtam: próbáljuk ki. Ha akarom, őt is legyőzöm.

— És sikerült?

— Eddig még nem. Pedig azóta mindig kipróbáljuk, ki az erősebb ahányszor csak találkozunk. Abban reménykedtem, hogy hagyja magát legyőzni, de ő ebben nem ért tréfát. Teljes erővel küzd.

— Azért te is megállod a sarat — mondtam elismeréssel.

— Jövőre legyőzöm! — válaszolta magabiztosan. — És akkor enyém lesz a háló, meg az egész felszerelés. Mert megígérte: ha egyszer legyőzöm, nekem adja. Mert akkor már erős leszek.

Egész közel voltunk már a parthoz.

Bepo bevezett az öbölbe, hogy ne kelljen a sziklákon ugrándoznom a sötétben. Lehúztam a szandálomat, és felgyűrtem a tréningnadrágom szarát, aztán kigázoltam a partra. Bepo utánam dobta a plédet majd az evezővel eltolta magát a parttól.

— Holnap is jövök — ígérte, és belemerítette az evezőket a vízbe.

Egyedül voltam a parton.

Megszárítottam a lábamat, felhúztam a szandált, és a széles úton elindultam a tábor felé. A folyómedren át nem mertem menni, ki tudja még kígyó is lehet ott a kövek között...

Az autóúton néhány kései kocsisuhant el melletttem. Aztán lekar nyarodtam balra, az olajfák alá. Nesztelenül lépkedtem, s amikor a sátorunkhoz értem, óvatosan felemeltem a sátorlapot. A szandálom már kívül lerúgtam. Elhatároztam, hogy a pizsamámat sem keresem így fekszem le, ahogy vagyok, nehogy a motoszkalásomtól felébredjenek...

Nem ébredtek fel.

Mert nem is aludtak.

Ahogy beléptem a sátorba, a jobb sarokban felvillant Jasi zseblámpája. Aztán egy hatalmas pofon csattant az arcomon.

— Na! Mi az? Megbolondultál?

Tiltakozva kaptam az arcomhoz és egyidejűleg ugrottam volna Jasi felé, hogy visszaadjam neki a pofont, de valamiben megbotlottam.

A matracomon, összekuporodva, Rita feküdt. Kezében zsebkendőt szorongatott és álmában szepegett... A zseblámpa fényénél láttam, hogy csak ő alszik. A többiek nyitott szemmel, ébren feküdtek.

— Van szíved, te barom!? — szidott fojtott hangon Oké. — Ez szegény kisért a szemét utánad. Most aludt el egy fél órája.

— Különben, hol voltál? — kérdezte Imi a bal sarokból.

— Különben, semmi közöd hozzá... — kezdtem, de Jasi fenyegetően felém hajolt, mire behúztam a nyakamat. — Majd holnap elmondom. Most nagyon álmos vagyok.

— Mi tán nem vagyunk? — kiáltott Jasi.

A szomszéd sátorban mozgólódás támadt:

— Ruhe, bitte Ruhe — szólt ki egy álmos, bosszús hang.

Rita felriadt. Nagyra nyitotta a szemét, amikor meglátott, hangoosan elsírta magát, és a nyakamba csimpaszkodott. Erősen szorított és egyre csak sírt...

— Most már ne sírj, kis buti — simogattam megatva a fejét.

Hülyeség volt szó nélkül elmenni. Tudhattam volna, hogy Rita mindjárt rosszra gondol. Igaz, nem is sejtettem, hogy ennyire elhúzódik a kirándulás.

— Kerestünk, egész este — szepegte hűgom, és csak lassan nyugodott meg. — A sziklára is elmentünk. Aztán már nem is tudtuk, hol keressünk.

— Hiába mondtam én: rossz pénz nem vész el — dörmögött Jasi lehalkított hangon, nehogy a szomszédok megint ránk szóljanak —, nem lehetett vele bírni. Na, menj most szépen vissza a helyedre. Mindjárt reggel lesz.

Már pirkadt.

Rita papucsába bújt és a kombihoz botorkált. Kinyitotta az ajtaját, de mielőtt felkapaszkodott volna rá, jó hangosan kifújta az orrát.

Mindenki hallgatott, míg felhúztam a pizsamámat és a takaró alá bújtam. Én se szóltam. Kicsit furdalt a lelkiismeret, nem mondom, de elégedett is voltam. Szóval mégis hiányoztam... Mert barátaim góromba viselkedésén éreztem, hogy ők is aggódtak és örülnek, hogy előkerültem. Nemcsak Rita siratott meg — nekik sem volt mindegy, akár-hogy hősködnék is most. S talán még az is eszükbe jutott, hogy mi hárman nem ilyenek terveztük ezt a nyaralást...

Amióta a tengeren voltunk, ezen a hajnalon aludtam el először elégedetten.